

lønnende som for Tiden, hvilket altsaa vil sige, at Tilskuddet paa dette Omraade ikke har fremhjulpet Hesteavlens til at blive lige saa lønnende som andre Virksomheder indenfor Landbruget. Jeg kan for Resten slet ikke forstaa, hvor nu de store Ord, man ellers plejer at bruge om, at Landbruget kan staa paa egne Ben, er henne, naar der er Tale om at nedskære Bevillingerne til Hesteavlensforeninger og Præmiering paa Dyrskuer. Hvad betyder de store Ord om, at Landbruget kan klare sig selv, hvis det virkelig er Tilfældet, at der sker et helt Sammenbrud paa dette Omraade, fordi man borttager de paagældende Tilskud. Jeg havde aldrig tænkt mig, at det ærede Medlem Hr. Pinstrup, som ellers plejer at være en saa udmærket Repræsentant for Landbruget, der ikke alene altid fremhæver det, men ogsaa værner om dets Ære til enhver Tid, kunde komme med en saadan Falliterklæring for Landbruget.

Det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen, som var Ordfører for det konservative Folkeparti, gik ogsaa mod Lovforslaget paa afgørende Punkter. Det ærede Medlem udtalte bl. a., at han ikke kunde finde det rigtigt, at Tilskuddet til Kontrolforeningerne blev ydet efter Medlemsantal, det skulde ydes efter Koantal. Ja, det er jo en gammel konservativ Anskuelse. Det er den samme Anskuelse, som i sin Tid har været gældende indenfor Mejerierne, at man skulde have Stemmeret efter Koantal. Jeg forstaa ogsaa meget vel, at en saadan Betragtning kan komme frem fra en Repræsentant for det store Landbrug, thi hvis Statens Tilskud i al Almindelighed skulde gives efter et saadant Princip, her altsaa efter Koantal — det er det samme, der er Tale om, naar man i Mergelspørgsmaalet vil have Tilskuddet uddelt efter Antal Tdr. Land —, vilde det altid betyde meget for det store Landbrug og kun ganske lidt for de smaa Landbrugere.

Det, som det gælder om for Staten, naar man skal støtte et Erhverv — her altsaa Landbruget —, er, at saa mange som muligt kommer med i Arbejdet. (A. C. D. Petersen: Saa mange Køer som muligt!). Ja, men saa kan det meget let gaa saaledes, at det bliver ganske enkelte Landmænd, som faar de store Tilskud. Det er jo ogsaa det, der har været Tilfældet gennem de mange Aar, at det kun er et ganske ringe Antal Landboere, der har faaet Del i de mange Millioner, der er blevet bevilget. Nej, først naar man faar saa mange som muligt med, faar Bevillingerne den store almene Betydning. Det vilde være lettere at give Tilskud efter Koantal, hvis der kun var Tale om Tilskud

i nogle ganske faa Aar, saaledes at Spørgsmaalet blev overladt til de paagældende selv, naar de havde set, hvilken Betydning Arbejdet havde; saa kunde der være mere Rimelighed i en saadan Ordning, men skal Bevillingerne opretholdes gennem mange Aar, gælder det om at faa saa mange som muligt med ind i Arbejdet.

Det ærede Medlem beklagede naturligvis ogsaa, at Tilskuddet til Hesteavlensforeningerne blev borttaget, og henviste til, at vi for Tiden indfører, jeg tror, det var en 3 000—4 000 Heste, hvorved det ærede Medlem kom tilbage til sit gamle Spørgsmaal om, hvad vi skal foretage os overfor denne Hesteindførsel. Han var klar over, at jeg vilde sige, at det ærede Medlem vil have Told paa Heste. Ja, hvad er ellers Meningen? Hensigten er vel at hindre Indførselen, for at vi selv kan producere de Heste, som er nødvendige for det indenlandske Behov, og det er vel Meningen, at denne Hindring skal ske gennem Told. Hvorledes har det ærede Medlem ellers tænkt sig, det skulde ske? Men tror nogen, at dette sker uden gennem en Fordyrelse af Hestene? Og hvem kommer til at betale den? Det er Husmændene og de mindre Landbrugere, som kommer til at betale til dem, der faar Fordel af Tolden, nemlig de store Landbrugere. En saadan Politik forekommer det mig ikke rimeligt at gaa med til under de foreliggende Forhold.

Saa spurgte det ærede Medlem mig, hvad Regeringen har foretaget sig overfor den tyske Toldlov. Det forekommer mig, at dette Emne ligger udenfor Husdyrloven, men da det ærede Medlem har rejst Spørgsmaalet, og da det ogsaa er blevet fremsat ude omkring i Landet, vil jeg hertil sige, at jeg nu ikke er enig med det ærede Medlem i, at den tyske Toldlov har ramt det danske Landbrug haardere end Kronestigningen. Der er maaske visse Dele af Landbruget, der er ramt haardt af den tyske Toldlov, nemlig den Del, der navnlig lægger an paa Kreaturafledning, men der er ingen Tvivl om, at langt den overvejende Del af det danske Landbrug ikke er ramt tilnærmelsesvis saa haardt af den tyske Toldlov som af Kronestigningen.

Naar det ærede Medlem her bebrejder Regeringen — og jeg ser nu, at denne Sag ogsaa er blevet rejst ude omkring i Organisationerne —, at den ikke har foretaget sig tilstrækkeligt, vil jeg spørge det ærede Medlem, hvad han vil, Regeringen skal foretage sig overfor Tyskland. Hvilke Repræssalier skal vi benytte os af? Det er jo ikke os, der har gennemført den tyske